

Pátek
27 07

- 02 Soutěž, Stane se**
- 03 Češi v zahraničí: George Voskovec**
- 04 Co je nového na LFŠ?**
- 05 Rozhovor: Alejandro Fernández**
Almendras
- 06 Glosy**

Strýček Váňa
režie: Franchot Tone, John Goetz

DIVADELNÍ PŘESAHY, KTERÉ NESTÁRNOU

Nejen filmem živ je člověk. Tady na Filmovce se jedná o skoro kacířskou větu, ale takový Jiří Voskovec to věděl už ve 20. letech. Patřil mezi umělce, kteří se neomezovali na jednu oblast a významně zasáhl i do divadla a hudby. Jak třeba:

- V roce 1933 měla premiéru hra *Osel a stín*, v níž zazněl i hlas Adolfa Hitlera. Z úst osla. Němci se bouřili, a i když Edvard Beneš tleskal, doporučil hlas říšského kancléře raději vyřadit. Voskovec s Werichem si to ale u německé extrémní pravice nadobro rozházeli.
- V *Baladě z hadrů* využili texty renesančního básníka Francois Villona ke kritice fašismu a pokroucených politických poměrů. Renaissance, 1935, současnost – historie se prostě opakuje!
- Roku 1939 V+W navštívili ve Francii vystoupení komických bratrů Fratelliniů. Pobavený Werich, který je nikdy předtím neviděl, na sebe strhl pozornost, když si představení užíval tak moc, až výbuchy smíchu narušoval jeho průběh.

A na závěr trochu optimismu. Jak se říká v první slavné hře V+W *Vest pocket revue*: „Všude dobře, doma nejhůř.“ Tak ať se pro vás letošní Filmovka stane na další týden domovem o něco lepším!

soutěž

Jiří Voskovec neboli „George“ není jen jedna půlka dvojice V+W, ale taky doopravdický herec, který to dotáhnul až do Hollywoodu! Jako správná celebrita užíval hned další dvě jména, dokážete na ně přijít?

Odpovědi pošlete na e-mail filmovalisty@lfs.cz. Čeká vás balíček s dárky od Filmovky.

Srdcovka Radany Korené: Sedmá pečeť

Sedmá pečeť je Bergmanovo mistrovské dílo, během kterého se úplně každý divák dříve či později sám sebe začne ptát, jak to má právě on ve vztahu ke své vlastní existenci, smyslu vlastního života. Zmítání se mezi polaritami, Bohem a ďáblem, životem a smrtí na pozadí středověku, to je *Sedmá pečeť*, o které se zmiňuje kniha *Zjevení sv. Jana*. Kromě toho je toto dílo vizuálně dokonalé a s vynikajícím Maxem von Sydowem, dvorním Bergmanovým hercem v hlavní

roli rytíře Antonia Blocka. Zkrátka film, co tématem nikdy nezestárne, a navíc díky jeho uměleckým kvalitám je jasné, že se na něj lze dívat v pravidelných intervalech znovu a znovu. Jeden z mých TOP filmů a údajně nejoblíbenější Bergmanův film :). Pokud ho tedy ještě neznáte, tak šup na něj :). Patří k povinné výbavě každého milovníka filmů.

Radana Korená je ředitelkou LFS a předsedkyní AČFK.

MURNAU VYSTAVUJE SOUKROMÉ FOTKY

Kromě samotných filmů německého režiséra F. W. Murnaua letos budete mít na LFS šanci se seznámit i s jeho nepříliš známou fotografickou tvorbou. Jí věnovaná výstava bude složena ze snímků, které Murnau pořídil během přípravy svého posledního filmu *Tabu* ve Francouzské Polynésii. Díky způsobu, jakým se mu podařilo zachytit mužské tělo a taky vzhledem k jeho homosexuální orientaci, byly později LGBT komunitou vyzdvihovány právě gay motivy jeho díla. Vernisáž, kterou vás provede dramaturg Zdeněk Blaha, započne o páté hodině.

ČESKÁ TELEVIZE PROMÍTNE „TREZOROVÉ FILMY“

Ve stanu České televize letos můžete kromě odborných přednášek, které prozkoumají komunistickou propagandu ve filmu, fenomén seriálů i současnou televizní tvorbu, zhlédnout také kolekci „trezorových“ českých filmů. Kromě toho se můžete těšit i na *Záhadného pana Hydeya*, *Hostinec u létavého draka* a *Hraběte Drakulu*.

HERNÍ ZÓNA PRO MALÉ I VELKÉ

Letošní Filmovka nabízí ještě více příležitostí k odpočinku a relaxaci. Tak předně – Dětský stan se každý večer kolem osmé hodiny promění v herní zónu pro dospěláky. Vyzkoušet si můžete stolní hry Mindok a v sobotu, v pondělí, ve středu a v pátek zase potrápíte svoje mozkové závitky v Chytrém kvízu.

JÓGA V PARKU

Komu by hraní nestačilo, může protáhnout své ztuhlé tělo a uklidnit rozháranou mysl. V sobotu, v pondělí a ve středu kolem 11:00 se totiž za Slovácskou budou nedaleko Dětského/herního stanu bude cvičit jóga. Nemusíte být žádní jogíni, cvičení je vhodné i pro úplně začátečníky. Podložku s sebou!

LETNÍ KINO SE PŘESUNULO

Letní kino ve Smetanových sadech letos změnilo působiště. Najdete ho na místě bývalého Divadelního stanu a promítat se budou 16milimetrové filmy. Připravte se proto na mihotání filmového zrna, bílé špíny z negativu a černé fleky nasbírané mnohými projekcemi, ale také na pauzu uprostřed filmu, která je potřeba na výměnu kotouče. Kromě *Extase* uvidíte třeba *Vzpoureu hraček* z osobní kopie Hermíny Týrlové.

KDO JSOU ČEŠI?

Filmovka letos zahajuje tříletý cyklus, ve kterém pátrá po pravém češství. První jsou hrdinové a padouši, následují Češi jako národ komiků a roku 2020 vše zakončí chcípáci. „Máme republiku, ale zasloužíme si ji vůbec? Co jsme zač? Jaké hodnoty vyznáváme? Čemu věříme?“, ptá se programová ředitelka Iva Hejlíčková. Pomozte nám to zjistit a popište na Twitteru typického Čecha. Připojte hashtag #kdojsoucesi.

STAHUJTE OFICIÁLNÍ
MOBILNÍ APLIKACI
LETNÍ FILMOVÁ
ŠKOLA 2018

→ ANDROID → iOS

Celý program LFS v telefonu, možnost stažení vlastního programu, interaktivní i offline mapa festivalových míst, aktuální kapacity sálů a další info.

taguj #lfs2018

letnífilmovaskola
@lfskola
Letní filmová škola
Uherské Hradiště

Oficiální hashtag: #lfs2018
ke stažení můžete využít
bezplatné wi-fi v kině
Hvězda.

lfs.cz

Imigrant jménem George

Jiří Voskovec nebyl jen štihlejší polovinou duha z Osvobozeného divadla, která přizvukovala lidovému mentorovi Janu Werichovi. Realie jeho života totiž fascinujícím způsobem ilustrují celospolečenské dění napříč několika dekadami; od zahájení kulturních aktivit v tehdy mladé Československé republice až do jeho smrti během tuhé studené války. Jak se velké dějiny proluly s těmi osobními?

V polovině 20. let byl Voskovec členem spolku Devětsil, který sdružoval vrcholné umělce levicové orientace. Navzdory svému sociálnímu smýšlení se však v tomto svazu dlouho neohřál, neboť byl za roli v melodramatu *Pohádka máje* (1926) vyloučen. Lidový romantický příběh prý nebyl hoděn revolučního umělce, což trefně ukazuje, jak přísné poměry ve spolku panovaly.

Alespoň že z aktivit Osvobozeného divadla, s Devětsilem úzce spojeného, se aktivistickým umělcům nepodařilo Voskovce vyštípát. Právě zde totiž zahájil zřejmě nejslavnější období své kariéry, v němž společně s Janem Werichem vytvořili řadu nezapomenutelných her. Duo V+W se zaměřovalo na pokrokovou satiru a společenskou kritiku a jejich sláva postupem času pronikla do velké části Evropy. Vznikly divadelní hry *Vest Pocket Revue*, *Osel a stín* či *Těžká Barbora* a čtveřice filmů *Pudr a benzín* (1931), *Peníze nebo život* (1932), *Hej-rup!* (1934), *Svět patří nám* (1937). Většina z nás o nich minimálně slyšela a i pár slavných písní bychom jistě dali dohromady.

Přítuhující atmosféra 30. let však neznamenal jen větší množství podnětů k satirickým výpadům, nýbrž i rostoucí nepřátelství ze strany německých nacionalistů a jejich českých podporovatelů. Před válkou tedy museli Voskovec s Werichem prchnout do Spojených států a postupně se vrátili domů až po jejím skončení. Československo se však z područí jedné diktatury pomalu překlenulo do další, v čemž Voskovec nedokázal chodit tak dobře jako jeho dlouholetý parťák, a tak před hrozbou komunismu odcestoval znovu – nejdříve do Paříže, definitivně pak do Spojených států.

Zámořská štace

Ani v zámoří nedokázal bez divadla vydržet a na newyorských jevištích tak byl velmi aktivní. Tamní umělecký svět ho znal pod jménem George, příjmení mu ale často dost komolili. Náročné bylo i jeho prosazení ve filmu, přesto si zahrál třeba v adaptaci *Strýčka Váni* (1957), s nímž měl úspěchy i na Broadwayi, v psychologickém westernu *Bravados* (1958) s Gregory Peckem, s Tony Curtisem a Henry Fondou v thrilleru *Bostonský případ* (1968)

Dvanáct rozhněvaných mužů (režie: Sidney Lumet, 1957)

či Richardem Burtonem v *Hamletovi* (1964) i *Špiónovi, který přišel z chladu* (1965). Nejznámější americkou roli však Voskovcovi nachystal slavný Sidney Lumet v dodnes fantastické filmové verzi *Dvanácti rozhněvaných mužů* (1957). Ve formálně minimalistickém, ale obsahově vyšponovaném díle se našinec usměje pokaždé, když kamera zabere porotce číslo 11. Úloha, kterou tu „George“ ztvárňuje, navíc charakterizuje i řadu dalších jeho rolí: rozumný imigrant středního věku s nepřeslechutelným přízvukem, leč pečlivou artikulací. Takhle ho Amerika z velké části znala.

Voskovec své duševní dvojče nakonec přežil o necelý rok a nemocný zemřel v roce 1981. V tehdejší nekrologu prestižních *The New York Times* byl označen za charakterního a vysoce uznávaného herce. Pokud vám průřez Voskovcovou zámořskou tvorbou, který na letošní Filmovce můžete zkouknout, nebude stačit, pohled na tuto osobnost si můžete rozšířit ještě o dokument *Můj otec George Voskovec* (2011). Voskovcova dcera, o kterou se kdysi kvůli pracovnímu vytížení odmítl starat, se vrací k éře posledních dekád umělcova života a nabízí tak další důležitý dílek do životní skládky velké osobnosti našeho divadla i filmu.

I přes uznání kritiky se Voskovec v zámoří hvězdou první velikosti nestal a třeba podle Miloše Formana tam nebyl příliš šťastný. Na druhou stranu však mohl tvořit v demokratickém prostředí kapitalismu, čímž se jeho kariérní možnosti od těch Werichových diametrálně odlišovaly. Společně zažili (a do značné míry i formovali) kulturní vrcholy první republiky, pouze Voskovec se však radikálně vymezil i vůči druhé totalitě, jež Československo zasáhla. A už proto by rozhodně neměl být zapomenut.

Složitá cesta za svobodou

Slavná a v řadě ohledů bizarní je etapa roku 1950, během níž byl Voskovec necelých jedenáct měsíců internován na imigračním oddělení nedaleko New Yorku. Zběsilá jízda mccarthismu byla v plném proudu a imigrant z východního bloku, který navíc v meziválečném období proslul sociálně laděnou tvorbou, vypadal nadmíru podezřele. Co na tom, že z Československa odešel právě kvůli nesouhlasu s nastupujícím komunistickým režimem! O několik let později právě o tomto incidentu vznikl hraný dokument *Byl jsem obviněn* (1955), v němž Voskovec hraje sám sebe, a který v rámci letošní Filmovky také můžete vidět. Jakkoli se může na první pohled jednat jen o nešťastnou historku ze života, jde o událost, která zůstává minimálně ve dvou ohledech nečekaně aktuální. Upozorňuje totiž na to, že hon na čarodějnice a celospolečenská hysterie nic dobrého nepřináší; a zároveň se díky Voskovcově případu může každý zamyslet nad tím, zdali je plošný odsudek migrantů skutečně tím nejlepším pro společnost...

Strašně demokratický festival

S ředitelkou Filmovky Radanou Korenou a programovou ředitelkou Ivou Hejlíčkovou o nové dramaturgické koncepci, o mainstreamu a artu i o tom, že je v pořádku přiznat se „nemít rád“ kultovní film.

Na co se každý rok na Filmovce těšíte nejvíc?

Radana: Nejvíc se těším na to, jak se zaplní Hradiště, jak lidi najednou nespěchají, jak si spolu povídají, jaká je všude pohodová atmosféra. To je taková dobříčka na další rok.

Iva: Když člověk vybírá filmy, doufá, že se budou lidem líbit. Pak přednáší ten úvod a vidí, že je to oslovuje a zajímá. V sálech tak vzniká taková zvláštní energie, kvůli které má spousta toho zařizování, papírování a tabulek smysl.

V čem je Filmovka specifická?

Radana: Kombinace dobrých filmů a odborného a doprovodného programu, to, že se neoddělují hosté od účastníků a mají možnost spolu mluvit, je naprosto jedinečné.

Iva: V tomhle je to strašně demokratický festival. Většina ostatních, které se u nás konají, má nějakou soutěž a je to spíš směs novinek. My se snažíme vždycky vybrat téma, které pokryjeme nejen filmy, ale snažíme se všechno dát do souvislostí, protnout vše odborným programem, takže diváci mají komplexní informaci. Mou ambicí je, aby odjízďeli chytřejší, než přijížděli.

Radana: A mou, aby odjeli o něco otevřenější.

V téhle kombinaci zábavy a edukativního přístupu jdete letos ještě dál a program vlastně tvoří tři tematické pilíře. Jak to funguje?

Iva: Zkoumáme historii, současnost a český film. V rámci každého z těchto tří základních bloků se zajímáme o různé fenomény tak, aby ten výsledný obraz byl co nejpestřejší. Je to taková pojistka, abychom nepromítali třeba stovku historických filmů. Tenhle koncept nám pomáhá najít rovnováhu.

Radana: Díky tomu si může dramaturgie s jednotlivými sekcemi mnohem víc hrát. To je samozřejmě vize, odlišná je bohužel realita. Dramaturgové vymyslí spoustu zajímavých nápadů, ale pak třeba filmy nejsou k dispozici, případně jsou drahé.

Iva: Poslední kopii jsme sehnali před hodinou.

Filmovka docela obratně balancuje mezi škatulkami „festivalového“ a „mainstreamového“ filmu. Je i tohle proměnná, kterou řešíte?

Iva: Všechno je to film. Myslím, že kdybychom promítali jen „ultra art“, bude to sice zajímavé, ale je to jen půlka celého obrazu. Tyhle kategorie se navíc navzájem ovlivňují. To, co je prvkem artového

Letos je na Filmovce i virtuální realita. Radana s Ivou už ji vyzkoušely. Přijďte taky. (Foto: Jakub Macháček)

filmu, se třeba brzy stane součástí mainstreamu. Taky je to otázka diváckého komfortu. Nikdo na světě nevydrží devět dní na Bergmanovi. Obojí má právo na existenci, protože obojí ovlivňuje diváka. Radana: V programu tak najdete filmy, které kdysi byly považovány za komerční a s odstupem let se ukázalo, že byly pro kinematografii klíčové. Proto je důležité uvádět ty filmy v rámci sekcí do kontextu. Díky tomu tak lidé pochopí, proč tu takové filmy „pokleslého“ žánru máme.

Iva: Dělení na mainstream a art mě popuzuje. Existují jen dobré a špatné filmy. A dokonce i špatné filmy vám můžou něco dát. Mají svou historii, svou logiku, jsou v něčem zajímavé.

Radana: Snažíme se tak rozvíjet filmovou výchovu. Chceme, aby se lidé naučili na filmy dívat, podobně jako se o to snažíme ve filmových klubech.

Takže Filmovka může dát lidem nástroje na to, aby uměli filmy číst?

Iva: Chceme, aby se lidé filmů nebáli a aby si uvědomili dobový, kulturní a tvůrčí kontext. Díky tomu se pak dostáváte do světa filmu jako do živého organismu a můžete *Hříšný tanec* vnímat stejně jako *Sedmou pečeť*. Nechceme nikomu říkat, JAK má film chápat. My můžeme jen poskytnout maximum informací a je jen na divákovi, jak si s nimi poradí.

Filmovka tedy pomůže divákům přiznat si, že se mu nějaký film líbí, anebo naopak nelíbí, i když „by měl“?

Radana: Přesně tak. Nedělá mi problém odejít z filmu, když mě nezaujme.

Iva: Je to i otázka nastavení nebo věku. Můžu dělat, že něco „pseudointelektuálský“ chápu, ale třeba *Lesní jahody* jsem pochopila až před pár lety. Nemít rád nějaký film je naprosto v pořádku.

Když mluvíme o důležitosti kontextu, letos se mu výrazně věnuje sekce Roztržená opona. V čem je specifická?

Iva: My dramaturgové jsme si říkali, že teď je taková doba, kdy se na mladé lidi sype spousta informací a je těžké se v tom vyznat a nenechat se ovlivnit. Proto jsme připravili sekci, která se vrací do období Studené války, což je situace, která je velmi podobná té dnešní. Stejně téma je tak ilustrováno na jednom zahraničním a jednom československém filmu, přičemž ty filmy běží za sebou a po nich následuje diskuze s odborníky. Ideologie není jen primitivní mávání vlajkou, ale může to být i velmi záladné, inteligentní a nebezpečné.

Plánujete v něčem podobném pokračovat?

Radana: Tyhle sekce většinou vznikají na základě konkrétní situace. Vycházíte z naší vnitřní potřeby se podobným problémům věnovat.

Iva: Když nějakého dramaturga něco rozčílí, udělá na to sekci. Díky tomu uvidí filmy, které by normálně neviděl. Je to lekce z dějin, která je aktuální i dnes.

Almendras: To, co dělám, není to, co mám v hlavě

Foto: Jakub Macháček

Chilský režisér Alejandro Fernández Almendras původně vystudoval žurnalistiku a živil se jako filmový kritik. Nakonec ale přeci jen začal filmy točit, navíc s okamžitým úspěchem. Jeho celovečerní debut *Huacho* z roku 2009 totiž vyhrál cenu na festivalu Sundance. Od té doby natočil ještě další čtyři celovečerní filmy, například studii vraždy *Zabít člověka*.

Kdy vás vlastně začal bavit film?

O filmy se zajímám od doby, kdy jsem chodil na střední školu, a zejména díky filmovým kritikám. Nezajímá mě se o to, že bych je sám točil, to ostatně v osmdesátých letech v Chile ani nešlo. Jedinou možností, jak se dostat k filmu, bylo stát se cinefilem – sledovat spoustu filmů, tři až pět denně. Někdy jsem stihl za týden vidět celou filmografii jednoho tvůrce, takže jsem rychle znal všechny klasiky.

Kdo vás tehdy nejvíc oslovil?

Důležití pro mě byli tři režiséři a tři filmové momenty. Tarkovského *Oběť* byl první film, který jsem od něj viděl. Nechápal jsem, jak ve mně dokázal vzbudit takové emoce, tak jsem na něj šel ještě čtyřikrát, abych pochopil, jak mě dokázal rozplakat. Pak to byl Abbas Kiarostami, díky kterému jsem pochopil, že je možné natočit film úplně jinak. Poslední byl Siao-sien Chou a jeho *Prach ve větru* (1986). Ten film mám pořád moc rád, obdivuji způsob, jakým rozbíjí narativ použitím času. Byl to jeden z impulsů, který mě přiměl k tomu, abych začal natáčet filmy.

Co pro vás pozice kritika znamená? Jak ovlivnila způsob, jakým natáčíte filmy?

Díky ní jsem si uvědomil, že nezáleží na tom, jak budu vnímat svůj dokončený film já, ale na tom, jak bude vnímán divák. V tom je velký rozdíl. Může se třeba stát, že budu chtít natočit protiválečný film, ale nakonec může být taky interpretován jinak, jako snímek, který válku neodsuzuje, ale idealizuje. Filmová kritika pro mě znamená uvědomění, že to, co dělám, není to, co mám v hlavě. Je to naopak to, co vyjadřuje film. Po celou dobu tvorby filmu mám na paměti, jestli to co říkám, je skutečně tím, co chci říct, a když se mi to nedaří, přemýšlím, jak to říct jinak.

Čím je pro vás zápletka, se kterou pracujete?

Je pro mě nástrojem, jak se dostat k něčemu hlubšímu, něčemu, co se dá číst mezi řádky – zápletka se dá převyprávět, snadno pochopit (někam jdete a koupíte si jablko). Film je to ve chvíli, když člověk jde, a to jablko jí. Nejdůležitější jsou ty dojmy, které

získá divák ze situace, kterou jde jednoduše popsat. **Přesně toho dojmu jsem nabyl při sledování vašich filmů, třeba u vraždy Kaluly ve filmu *Zabít člověka* (2014). Jak jste ji natáčel?**

To je jedna ze scén, které mám nejraději, protože si při nich člověk uvědomí tok času. Miluji tu fyzickou přítomnost Kaluly, když umírá v nákladáku. Vzpomínám na to, co řekl Bresson: „pokaždé, když vidíte na plátně někoho umřít, neprožíváte jeho smrt, ale přemýšlíte nad tím, jaké speciální efekty asi použili.“ Tak mě napadlo, že neukážu, jak umírá, nenechám to diváky vidět, ale pouze procítit. A pokaždé, když pak hlavní hrdina táhne na zádech jeho mrtvé tělo, cítíme celý ten metrák.

Dojem reality vyvolávají ve stejné scéně i detaily, například malé letadlo prolétající na obloze. To nebylo plánované, že?

Ne, samozřejmě, že ne. Vyrůstal jsem v malé vesnici, kde jediné, co bylo možné dělat, bylo chodit do kina. Viděl jsem spoustu amerických filmů ze sedmdesátých let, a když v nich například probíhala honička v autech, mohl jste si v záběru všimnout lidí, kteří natáčení sledují. To se mi moc líbilo, chodil jsem na ty filmy, jen abych je viděl, protože to bylo tak reálné. Divák tak sleduje něco, co je smyšlené, ale najednou zahlédne i záblesky reality. Realismus se k nám dostává i prostřednictvím toho, co neplánujeme.

Možná to je rozdíl mezi vycizelovanými hollywoodskými produkty a „nezávislou kinematografií“, kde si tvůrce můžeme dovolit víc experimentovat a využít náhody.

Ano, ale záleží také na tom, jaký je váš přístup. Můj další film by například mělo být sci-fi, v takovém případě budu muset být opatrnější, jakým způsobem do takového filmu vnést realismus.

Takže neplánujete vytvořit třetí film z plánované trilogie o (ne)spravedlnosti, o kterém jste dříve mluvil?

Asi ano. Byl by ale příliš nákladný. Nejde už o dva lidi, ale dvě společnosti, které jdou proti sobě, a spoustu lidí to poškodí. Teď mám ale možnost vytvořit si menší film tady v České republice. Můj malý syn je napůl Čech, a tak jsem si říkal, že bych se třeba naučil i něco česky. Zatím umím jenom jedno dvě slova.

A která to jsou?

(Smích) Žádná, která bych uměl pořádně vyslovit.

doporučujeme

Čas opilých koní

↳ Kino Hvězda · 17:00

Humorně znějící název skrývá drsný příběh iránsko-kurdských sirotků a jejich cestu za přežitím a dospělostí. Čas opilých koní byl jedním z prvních filmů, který toto téma v roce 2000 s nestranností a strohou upřímností otevřel. Bez sentimentu a bez klíšé příznačných pro drama s dětskými hrdiny nahlíží do jejich osudů formovaných politickou situací. Jejich síla a schopnost obětovat se pro druhé jsou v životních podmínkách, kde i koně pijí whisky místo vody, ohromující. Observační metoda a nestálá kamera snaží se pomocí detailních záběrů nahlédnout pod povrch a prozradit skrývané emoce odpovídá spíše tomu, na co jsme zvyklí u dokumentárních snímků. Fakt, že režisér zvolil pro natáčení vesnici, ve které sám vyrůstal, pak hranici fikce a reality stírá ještě více.

Tento film doporučuje Irena Mařincová

3 dny v Quiberonu

↳ Slovácké divadlo · 20:30

Komorní drama o stárnutí, či všeříkající biografie? Na první pohled působí obraz několika dnů ze života Romy Schneider jako minimalistický uzavřený příběh, zároveň se však vyjadřuje k velkému množství veletočů, jimž musela slavná rakouská herečka čelit. Černobílá kamera doplněná majestátní hudbou a línou atmosférou francouzského hotýlku, tvoří pozadí pro vykreslení životními útrapami zbičovaného charakteru, který kdysi milovala celá Evropa. Jenže role císařovny Sissi je minulostí a přítomnost spočívá spíše v depresích, alkoholismu a cigaretách. Jak kartami zamíchá rozhovor, kterým Romy může zlepšit svůj vztah s médii i s veřejností? Promyšlené drama s nejednoznačnými postavami funguje ve více rovinách a zaujme i ty, kteří historická kostýmní dramátka ke štěstí nepotřebují.

Tento film doporučuje Mojmír Sedláček

Atentát

↳ Sportovní hala · 21:00

Zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich byl nejdříve postaveným nacistou, na kterého byl během druhé světové války úspěšně spáchán atentát. Tato událost měla hned několik závažných důsledků: kromě okamžitých represálií došlo ke kýženému obnovení prestiže československé exilové vlády. Z dlouhodobého hlediska pak vedla ke vzniku hned několika více či méně povedených zahraničních filmů, které událost přibližovaly západnímu publiku. Přitom už v roce 1964 natočil režisér Jiří Sequens své vrcholné dílo, snímek Atentát, který okolnosti útoku na Heydricha mapuje takřka dokumentárním stylem, a jehož kvality údajně ocenila i vdova po protektorovi. Bez ohledu na současná vedra vám z něj bude běhat mráz po zádech!

Tento film doporučuje Aleš Matějka

Extase

↳ Letní kino · 21:30

Extase zůstává dodnes neznámějším dílem Gustava Machatého, zejména pak díky ikonické scéně (která byla paradoxně v české verzi filmu značně zkrácena), ve které si nahá Hedy Kieslerová dopřává koupel v přírodě. Přestože stojí za proslulostí celé Extase, byla by škoda ji připomínat jen kvůli těmto několika minutám. Machatý, který čerpal inspiraci pro svou tvorbu v zahraničním i domácím působení avantgardních hnutí, totiž dokázal za pomoci špičkových techniků (zde kameraman Jan Stallich) vytvořit působivé obrazové sekvence dodnes přitažlivé svým modernistickým duchem. Kromě zmíněných a na svou dobu odvážných scén vás také možná překvapí i záběr kopající motkyky vedený ze subjektivního pohledu tohoto nástroje.

Tento film doporučuje Jan Bergl

Whiskey zloděj

↳ Kino Hvězda · 23:30

„Jediné, co po něm na místech činu zůstávalo, byla vůně whiskey,“ stojí v anotaci biografického filmu, což je smyslově tak trochu nonsensový základ pro přenesení na plátno. K dokreslení atmosféry promítání, nazýváme to třeba 4D, proto doporučuji donést si vlastní láhev daného moku, která vám navíc pomůže vnímat a zpracovávat uspokojení žebříčku základních lidských potřeb, jež tento film přináší. Jmenovitě: romantická zápletka pro potřebu lásky, tmavá skla pilotek pro pocit bezpečí, bitky pro uznání a úctu, vykradení banky k seberealizaci, plus jako bonus oslavné večírky, kterým se ani na LFŠ pravděpodobně nevyhnete. Nic hlubokomyslného, jedná se o netradičně východní pop akčního žánru.

Tento film doporučuje Alice Krajčřiová

Lesní duch

↳ Sportovní hala · 23:59

„Nejdřív se promění ta holka, co jí zavrou ve sklepe, pak ta holka toho hlavního, co se debilně směje, a pak se promění všichni, až tam zůstane jen ten trouba, kterej se asi třikrát rozhoduje, jestli svojí holku rozčtvrtí motorovkou. A na konci se perou všichni se všema, trhají se na kusy a vybuchuje to v takovém švankmajerovskym modelínovskym stylu,“ popsal tenhle film můj muž. Kult tak kultovní, že ho vlastně málokdo doopravdy viděl. Pro každého fanouška hororů nebo filmové intertextuality prostě must-see záležitost, ze které vychází desítky hororů, včetně příšerného remaku nebo obdivně podvrtné a parodické Chaty v lesích. „A je tam strašně moc krve. Fakt, že jo“.

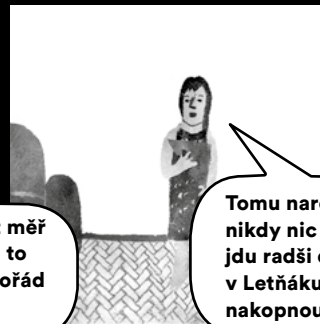
Tento film doporučuje Tereza Křobová

Lars mi říkal, ať ten jeho plakát pověším přesně do středu přímky p, která je kolmá k tečně t procházející středem pohovky Klippan z IKEA.

Taky říkal: „dvakrát měř a jednou řeš,“ ale já to řeším už hodinu a pořád to nevychází.

Tomu narcistovi není nikdy nic dost dobré. Půjdu radši do kina. Extáze v Letňáku by mě mohla nakopnout!

dopito

Teplákový festival

Ještě předtím než začneme nad kelímkem piva tvrdit, že je to „jasně raný Bergman“, že je něco „lynchovské“ nebo že je to „exploatační až subverzivní“, je nutné se zastavit u polní trávy a povědět si něco o oblečení.

Batůžkáři nebatůžkáři, na festivaly si vždycky člověk bere to nejlepší. Aby oslnil, ukázal, jak v módě umí chodit, nebo jak je mu naopak děsně putna (a tím je mu to úplně nejvíc neputna). Je jedno, jestli si vezmete zlaté minišaty, fleecovku po rodičích s knírem nebo designovou debilitu, důležité je, že to ukážete. Ladíte, kombinujete, vůbec nemyslíte na počasí a na použitelnost. Berete dvě tašky, i když se s tím pak taháte po promenádě a prachně získané lístky vám padají do kanálu.

Já jsem si loni do Varů koupila bílé sako, které mi přišlo děsně „cannesovské“. Bylo v něm vedro, muchlalo se a hlavně jsem ho hned pokydala kečupem. Na Filmovku jsem si naopak loni vzala i oblečení, kterému moje babička říká „na lítání“. Když jsem se třetí den šinula zmožena do redakce, uvědomila jsem si, že mám na sobě přesně ty tepláky na lítání, které nejsou ani trochu Cannesovské. A bylo to hrozně příjemné.

A o čem to svědčí? Vlastně o mnohém. Tohle je fejeton s přesahem, takže oblečení samozřejmě neznamená oblečení, ale celé lidské jsoucnou. Takhle tepláková je totiž celá Filmovka. Vezměte si tepláky se mnou, vykašlete se na „swag“, kupte si špenátovou palačinku a dejte si maraton Bergmana prokládaný *Top Gunem* a přednáškou o filmové propagandě! Nikde jinde vám tohle neprojde.

Česká televize
 Hlavní mediální partner

FILMY DOMA

Letní premiéry koprodukčních filmů České televize

Domestik | Chata na prodej
 Chvilky | Všechno bude
 Jan Palach | Důvěrný nepřítel
 Odborný dohled nad výkladem snu
 Toman | King Skate

www.ceskatelevize.cz/filmy

Filmové listy pro vás připravili: Tereza Křobová (šéfredaktorka), Mojmir Sedláček (zástupce šéfredaktorky), Jan Bergl, Alice Krajčirová, Irena Mářincová, Aleš Matějka (redaktor), Jana Václavíková (korektorka), Markéta Steinerová (grafika), Jiří Fogl (sazba), Anna Kulíčková (kresba komiksu), Agentura NP (tisk).

Pořadatel Asociace českých filmových klubů

Hlavní partneri innogy Uherské Hradiště Srdce Slovácka

Finanční podpora MINISTERSTVO KULTURY, Zlínský kraj, Fórum Polsko-české, US embassy, EMBASSY OF SWEDEN

Partner MOBIL.CZ, Partneři sekce Virtuální realita, JEDEN SVĚT, AVAR

Oficiální cider Klugevoda, Partner herního doprovodného programu MINDOK, Oficiální dodavatel vína Strážnický vinařský svaz, Oficiální partner komunikace DAT, Oficiální partner techniky repaspoin, Oficiální dopravce leo express, Oficiální přepravce ARAVER CZ

Hlavní mediální partneri Česká televize, RESPEKT, RADIO 1, Vltava Český rozhlas, Radio Wave Český rozhlas, Mediální partneri CFDA, FULLMOON, NaFilmu.cz, A2, 25ps.cz

Regionální mediální partneri DOBRÝ DEN, SLOVÁCKÝ deník, Zlín Český rozhlas, radio Zlín, Rockmax, inZlín, Studenta.cz, Kinema, scena.cz, IROZHLAS.cz, newton media

Spolupráce CinEd, NFA, 55 lety, Asociace slovenských filmových klubů, Křesťanský střediskový klub, BeZCan, iShorts, gq, Jsem student, capsa, PAVIA, PLAKÁT s.r.o., GOETHE INSTITUT, vj, ABBEY, EMBASSY OF DENMARK, DANISH ARTS FOUNDATION, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, ZLÍN FILM FESTIVAL, ZLÍN FILM OFFICE, městská kina, klub kultury, aquapark, SEBĚNĚ SUNDING UN, PARK ROCHUJ, krajinka, KOMA Modular, Free cinema, FILMY KOTVIČI FILM, h, SLOVÁCKÉ MUSEUM, SLOVÁCKÉ LETO, BIOFILMS, NaFilm, KODRLA

Pá 27 07

Friday

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
•	16:00	Stan ČT	Záhadný pan Hyde	OP		73	Československo	1964		
	17:00	Galerie Slováckého muzea	Friedrich Wilhelm Murnau: Soukromé fotografie	DP	host: Zdeněk Blaha	30				
•	17:00	Kino Hvězda	Čas opilých koní	Ho	host: Bahman Ghobadi	80	Írán	2000		
•	17:00	Slovácké divadlo	The Broadway Melody	Hi	úvod: Iva Hejlíčková	110	USA	1929	✓	
•	17:00	Kino Mír	Huacho	Ho	host: Alejandro Fernández Almendras	90	Chile, Francie, Německo	2009	✓	
•	17:20	Stan ČT	Hrabě Drakula	OP		76	Československo	1970		
•	17:30	Klub kultury 1	Hora	A	úvod: Jiří Žák	74	Austrálie	2017	✓	
•	17:30	Reduta 1	Mrtvý mezi živými	C	úvod: Jaroslav Sedláček	87	Československo	1946		
•	18:00	Sportovní hala	Nina	S	úvod: Petr Vlček	129	Polsko	2018	✓	15+
•	18:40	Stan ČT	Hostinec u létavého draka	OP		84	Československo	1971		
	19:00	Divadelní/literární stan	Simona Babčáková a kol.: NO A!	DP		90				15+
	19:30	Dětský/herní stan	Večer deskových her s Mindok	DP		120				
•	20:00	Reduta 1	Počátky Trieru 1: dětství a univerzitní léta	S	úvod: Peter Schepelern	83	Dánsko			
•	20:30	Kino Hvězda	Sedmá pečeť	Hi	úvod: Maaret Koskinenová	97	Švédsko	1957		
•	20:30	Slovácké divadlo	3 dny v Quiberonu	S	úvod: Vít Schmarc, Aleš Stuchlý	117	Německo, Rakousko, Francie	2018		
•	21:00	Klub kultury 1	Až přijde válka	C	úvod: Zdeněk Blaha	75	Česká republika, Chorvatsko	2018	✓	
•	21:00	Sportovní hala	Atentát	C	host: Pavel Kosatík	103	Československo	1964	✓	
	21:00	Klub Mír	Longital	DP		90				
•	21:30	Letní kino Smetanovy sady	Vzpouira hraček	L		15	Československo	1946		
			Extase	L		83	Československo	1932		
•	22:00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Tátova volha	L		90	Česká republika	2018	✓	
	22:30	Klub Mír	DJ Yukimura + Abu	DP		120				
•	22:30	Reduta 1	Nikdo nic neví o perských kočkách	Ho	host: Bahman Ghobadi	106	Írán	2009	✓	
•	23:30	Slovácké divadlo	Hardcore	S	úvod: Jan Jílek	95	Řecko	2004	✓	18+
•	23:30	Kino Hvězda	Whiskey zloděj	S	úvod: Géza Csákvári	126	Maďarsko	2017		15+
•	23:59	Sportovní hala	Lesní duch	S	úvod: Jiří Flígl	84	Velká Británie, USA	1980	✓	
•	23:59	innogy letní kino Masarykovo nám.	Stopy hrůzy	P		75	Česká republika			

A
AČFK uvádí

C
Česko/
Slovensko

DP
Doprovodný
program

Hi
Historie

Ho
Hosté

L
Letní kina

OP
Odborný
program

P
P.S.

S
Současnost

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.